

[Ole Espersen]

fra Irak. Jeg ved ikke, om der er et grænseområde, hvor de får lov til at komme ind, men som det blev sagt før, går den officielle tyrkiske erklæring i hvert fald ud på, at grænsen er lukket. Som jeg sagde før, kan man godt forstå de vanskeligheder, Tyrkiet har, og dem skal vi også være med til at afhjælpe. Men selve det, at man lukker sin grænse for flygtninge, der er udsat for et folkedrabsforsøg, går jeg ud fra at ministeren er enig med mig i er i strid med folkeretten.

Så vil jeg om ministerens forståelige betragtninger om risikoen ved så at sige at gå ind uden FN-autorisation og bruge våben i tilfælde af folkedrab sige, at det hjælper ikke noget, at vi lader, som om FN-pagten er perfekt og gennemført, for når landene gav afkald på at bruge våbenmagt ud over i de tilfælde, der er beskrevet i kapitel 7, var forudsætningen jo, at man havde de FN-styrker, som man aldrig har fået; forudsætningen var, at så var der en anden organisation, der havde tilstrækkelig magt bag sine ord, og som kunne gøre et eller andet. Men når den organisation ikke eksisterer – vi håber, at den kan komme til at eksistere – er det, at jeg siger, at så må vi forbeholde os vores ret til at intervenere i en situation for rent faktisk at prøve at forhindre det, som ingen vil bestride er et forsøg på folkedrab.

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes, på trods af at vi jo meget langt er enige om, hvad der skal ske i praksis, at det er lidt bekymrende, at ministeren henviser til dette udmærkede samarbejde med Tyrkiet, når vi flere gange, men jeg må sige med meget afvækslende styrke, har protesteret mod Tyrkiets systematiske tvangsforflytning af den kurdiske befolkning i disse områder, det konstante militærdiktatur, mord og tortur mod civile, tvangsnedlæggelsen af over 400 landsbyer osv. Man kan i hvert fald sige, at der er god plads til kurdere i området efter den politik, Tyrkiet har ført i de seneste år.

Så taler ministeren om nogle våben, SF har forhindret Danmark i at få; jeg tror, der blev nævnt antitankvåben og luftskyts. Det forstår jeg ikke noget som helst af, men jeg skal henvise til, at jeg ikke kan huske, at nogen i dette Folketing protesterede; da den afghanske frihedsbevægelse i sin tid blev forsynet med Redeyemissiler udefra i sin kamp for at kaste de sovjetiske indtrængere ud af Afghanistan.

Efter min opfattelse er det vældig godt med humanitær hjælp og nødhjælp og den slags ting, men i øjeblikket er der tale om en kamp på liv og død, som bliver afgjort, fordi kurderne er utilstrækkeligt bevæbnede. Det er derfor, jeg spurgte ministeren, om man har gjort sig overvejelser med hensyn til en våbenhjælp af en eller anden art.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det var nu Stingermissiler, de fik, og det var lige præcis dem, vi blev forhindret i at få i Danmark, men lad det nu ligge.

Vi har ikke gjort os overvejelser om at sende dansk våbenhjælp til de kurdiske oprørere. Men i øvrigt er det en interessant diskussion, der er opstået, for nu forstår jeg på hr. Ole Espersen, at da FN-pagten ikke er perfekt, skal man være rede til, når man i øvrigt synes, det er påkrævet, at følge sine egne regler. Det er interessant.

Som sagt, følelsesmæssigt kunne jeg godt være med et langt stykke vej i denne sag. Logikken tilsiger så, at vi med tilbagevirkende kraft tilbagekalder vores protester over, hvad amerikanerne gjorde i Grenada, for det var da vist også i virkeligheden noget, der var ganske påkrævet, selv om det i sin tid ikke fulgte reglerne. Der skal være sammenhæng i tingene, ellers risikerer man at udsætte sig for at blive beskyldt for dobbeltmoral.

Så må jeg sige til hr. Pelle Voigt, at jeg er ganske bekendt med de mange problemer, der eksisterer omkring det store kurdiske mindretal i Tyrkiet. Jeg ved ikke, hvor nyttigt det er i den nuværende situation, hvor vi prøver at få et samarbejde i gang om at hjælpe de flygtende kurdere bedst muligt i området, at begynde at grave op i den historie lige nu, men den er ikke glemt.

Ole Espersen (S):

Her risikerer man jo at blive beskyldt for hvad som helst. Det er risikoen, når man tager en debat med udenrigsministeren, men nogen antiamerikanisme synes jeg ikke man kan spore i denne sag. Der var da ikke tale om folkedrab i Panama eller i Grenada. Jeg synes ikke, at der var tale om noget, der minder om det, der her foregår i forhold til kurderne, som har fået løfte om deres egen stat for 50 år siden, og som har kæmpet i årevis for en menneskeværdig tilvæ-